

Divadelný súbor Hviezdoslav a jeho tvorba v poslednom desaťročí

Eva Kušnírová; eva.kusnirova@unipo.sk

Abstrakt: Divadelný súbor Hviezdoslav patrí medzi najstaršie ochotnícke divadelné súbory v rámci Slovenska. Na divadelnej ochotníckej scéne rozvíja svoju divadelnú činnosť už vyše 80. rokov. Jeho vznik sa datuje rokom 1932 a svojou dlhoročnou divadelnou aktivitou prispel k rozvoju divadelnej kultúry na Spiši. V štúdiu prinášame pohľad na divadelnú činnosť DS Hviezdoslav za posledné desaťročie, bližšie sa venujeme rokom 2002 – 2007. V spomínanom období sme sa zamerali na divadelné inscenácie, na režisérsky zámer, na hodnotenia odbornej poroty z festivalov a získané ocenenia.

Kľúčové slová: ochotnícky súbor, divadelný súbor Hviezdoslav, divadelná kultúra, režisérsky zámer, divadelná inscenácia.

Abstract: The Theatre Company Hviezdoslav in the city of Spišská Nova Ves is one of the oldest amateur theatre companies in Slovakia. At the field of the community theatre, it works more than eighty years. The company was established in 1932. With its performance activities it contributed to the development of the theatre culture of the Spis region. In the presented paper, we focus our attention on performance practice and artists activities of the Theatre Company Hviezdoslav during last decade, or more precisely in the period from 2002 to 2007. In this period we focus more closely on staging, theatrical production, director's concept, jury appraisal of theatre festivals and received awards.

Keywords: community theatre, theatre company, Theatre Company Hviezdoslav, theatre culture, director's concept, theatrical production.

Divadelný súbor (DS) Hviezdoslav už vyše 80. rokov vyvíja svoju aktívnu divadelnú činnosť v Spišskej Novej Vsi. Tento súbor v rámci Slovenska patrí medzi najstaršie ochotnícke divadelné súbory. Svojou dlhoročnou divadelnou aktivitou prispel ku kultúrno-spoločenskému rozvoju mesta, ale aj k rozvoju divadelnej kultúry na Spiši. Od svojho vzniku v roku 1932 DS Hviezdoslav odohral stovky predstavení, za toto obdobie (1932 – 2012) sa v ňom vystriedalo množstvo členov - ochotníkov, ale mnoho z nich už navždy opustilo ich rady, pôsobilo veľa významných režisérov, scénografov ale aj ľudí, ktorí zabezpečovali chod tohto telesa. Počas svojej dlhej histórie sa DS Hviezdoslav stretol s rokmi, ktoré mu priniesli úspech (rôzne ocenenia a umiestnenia na súťažiach), ale aj s rokmi, ktoré priniesli krízu (finančnú, priestorovú, hereckú atď.).

Ustanovujúca schôdza členov a priaznivcov budúceho divadelného súboru sa uskutočnila 3. decembra 1932 v Redute, zabezpečoval ju Prípravný výbor pod vedením riaditeľa Gymnázia Františka Špilara, zúčastnilo sa jej viac ako päťdesiat záujemcov. Poznajúc miestne pomery usudzovali, že v názve svojho združenia potrebujú mať meno, ktoré by nielen povzbudzovalo, posmeľovalo, ale aj budilo vážnosť. Malo to byť meno, ktoré by pre celú verejnosť bolo autoritou. Takéto poslanie mohlo splniť iba meno jedného básnika, ktorý bol „symbolom krásneho slovenského slova, vzorom národného sebavedomia, ktorý bol uznávaným básnikom doma i v zahraničí“.¹ Týmto básnikom môže byť jedine Hviezdoslav, ktorý svojím dielom vzbudil

---

¹ Pamätnica k 25. výročiu vzniku súboru Hviezdoslav 1932 – 1957, s. 13.

úctu k slovenskému slovu i slovenskej literatúre, ktorý svojim dielom ukázal na krásu, silu a bohatstvo slovenského ľudu.

J. Slivko vo svojej štúdií Súbor Hviezdoslav ako jeden z pilierov divadla na Spiši uvádza:

„Vznikol súbor, ktorý naplnil [...] túžby ľudu tohto charakteristického podtatranského regiónu brávať v zrozumiteľnom jazyku, brávať pre široké aj sociálne slabšie vrstvy a akceptovať demokratizačné tendencie novovzniknutého stredo európskeho štátu“. Ako prvú hru na naštudovanie si zvolili hru O. Hradčanského Keď štávie chodí po horách. Herecký kolektív tvorili skúsení ochotníci z radov českej a slovenskej inteligencie. A boli tu pravdaže, aj nadšenci z úradov a stredných škôl. [...] možno tvrdiť, že mnohé z mien, ktoré sa ako prvé zjavili na zozname členov budúceho súboru, sa postupne stali dostatočne známymi a svojím spôsobom aj slávnymi na celom Spiši: prof. Tláskal, A. a O. Nemečkovci, A. Kendrová, A. Zboranová, J. Vrtík, M. Rástocká, M. Miklošková, A. Mojšová, P. Holec, A. Pažický, L. Tréger. Predstavenia súboru Hviezdoslav vyvolali živý záujem občanov a mládeže a stali sa spoločenskou udalosťou v mestách“ (Slivko 2006, s. 54).

V našej štúdií sa bližšie budeme venovať poslednému desaťročiu a to konkrétne obdobiu 2002 – 2007 divadelnej činnosti DS Hviezdoslav. Rok 2002 bol pre súbor Hviezdoslav rokom 70. výročia jeho založenia, pri tejto príležitosti sa konali 14. 12. 2002 oslavy, čestným hosťom bol slovenský dramatik Ján Solovič. Prvou inscenáciou, ktorou sa súbor v spomínanom období predstavil svojim priaznivcom bola inscenácia švajčiarskeho spisovateľa, nositeľa Nobelovej ceny (1946) Hermanna Hesseho Sen o Augustínovi (premiéra 13. 4. 2002) v réžii Ivety Liptákovej.² Dá sa povedať, že touto hrou začala aj spolupráca spomínanej režisérky s DS Hviezdoslav, ktorá trvá dodnes. Ako uvádza samotná režisérka *„tento autor je pre mňa už dávno srdcovou záležitosťou. V Sne o Augustínovi ma konkrétne zaujala samotná hlavná postava, ako postupne spoznáva pravé hodnoty života. [...] Keď sa narodí dieťa je prijaté s láskou. Ak vyrastie, logicky sa očakáva, že sa tá láska vráti v jeho chovaní. Prostredie, ktoré obklopovalo Augustína obsahovalo najkrajší ľudský cit v dostatočnej miere. On ho však zneužil. Keby sme na javisko postavili mladíka, neviem, či by sa podarilo poukázať na pravú zhyralosť toho chlapca. Dievča je totiž predstaviteľkou nežnosti a divák podľa začiatku hry očakával, že Augustín bude v dospelosti nežný a láskavý. [...] Augustínová zhyralosť sa na javisku vystupňovala do takej miery, že si obliekol ženské šaty. Prostredníctvom ženských šiat som chcela ako režisérka poukázať na to, že hrubosť v chovaní človeka nie je iba mužskou doménou“ (Kar 2002 [online]).* Predstavenie je už 120-tým titulom od pamätného decembra 1932. Súbor bol pozvaný s touto inscenáciou na otvorenie osláv dvestoročnice príchodu prvých Slovákov do juhoslovenskej Kovačice, ale tiež v júni sa zúčastnil na celoslovenskej divadelnej prehliadke vyspelých súborov v Liptovskom Mikuláši, odkiaľ si režisérka I. Liptáková odniesla Cenu za osobité autorské videnie prozaického textu.

V roku 2003 súbor naštudoval hru známeho francúzskeho komediografa Jeana Baptistu Moliéra Lakomec, v réžii Tomáša Rosického,³ ale z dôvodu tragickej udalosti (náhla smrť režiséra) hru dokončil

² Iveta Liptáková - režisérka, pedagogička, herečka a fotografka. V súčasnej dobe pracuje ako umelec v slobodnom povolání, má ukončené konzervatórium. V roku 1994 založila Bábkové divadlo spod Spišského hradu – ako divadlo jedného herca – ktorého hlavného protagonistkou je ona sama. Svoju domovskú scénu má v podkroví plnom bábkového sveta v Dome Matice slovenskej v Spišskej Novej Vsi. V minulosti pracovala ako učiteľka dramatického odboru Základnej umeleckej školy v Spišskej Novej Vsi. Pracuje s deťmi, mládežou, dospelými, seniormi aj s ľuďmi s mentálnym postihnutím, pomáha ženám v núdzi (týraným). Od roku 2006 aktívne spolupracuje so Združením na pomoc ľuďom s mentálnym postihnutím v Spišskej Novej Vsi – DSS „Náš dom“. S klientmi sa pravidelne stretáva v rámci dramaterapie.

³ Tomáš Rosický – (22. 2. 1942 – 16. 11. 2002) Narodil sa v Žiline, študoval na strednej zdravotnej škole v Bratislave. Divadlu sa venoval už od študentských čias ako ochotník, neskôr bol členom Dramatickej scény pri PK

profesionálny herec Albín Medúz zo Spišského divadla. Spolupráca režiséra T. Rosického s DS Hviezdoslav začala v roku 1997 pri príprave inscenácie J. B. Moliéra Zdravý nemocný (premiéra 13. 6. 1998) a pokračovala v roku 1999 hrou J. Hubača Stará dobrá kapela (premiéra 28. 4. 2000) a ukončila na inscenácii Lakomec. Súbor Hviezdoslav prvýkrát tento titul uviedol na divadelných doskách už 26. 4. 1946 v réžii Ladislava Roštára, ktorý stvárnil hlavnú postavu Harpagóna. So súčasnou verziou hry sa súbor zúčastnil Festivalu divadelných hier s dedinskou tematikou v Trebišove, kde Jozef Gavlák získal Cenu za najlepší mužský herecký výkon (za postavu Harpagóna).

Jedným z odvážnych dramaturgických počinov posledného desaťročia súboru Hviezdoslav je dramatinizácia hry Jozef Mak od slovenského autora Jozefa Cígera Hronského opäť v réžii I. Liptákovej. Premiéra sa uskutočnila 26. 2. 2005 v Spišskom divadle. Ako uvádza Ján Šimko vo festivalovom denníku Scénickej žatvy 2006 *„divadelný súbor Hviezdoslav zo Spišskej Novej Vsi sa spolu s režisérkou Ivetou Liptákovou podujal k počínu, na ktorý bobužlal nemajú odvahu alebo chuť ani slovenské profesionálne divadlá. Táto iniciatíva je nesmierne chvályhodná a svedčí o dramaturgickej zrelosti a cennej ambícii súboru. Javiskový Jozef Mak znamená nielen prínos dramaturgický, ale dokáže výrazne posunúť aj herecký súbor a umožní mu pracovať s novými výrazovými prostriedkami. Previesť do javiskovej podoby román Jozefa Cígera Hronského Jozef Mak znamená zaujať k nemu jasný inscenačný postoj“* (Šimko 2006). Súbor sa s touto inscenáciou zúčastnil na Festivale divadelných hier s dedinskou tematikou v Trebišove a v roku 2006 aj na 39. ročníku Palárikovej Rakovej, kde sa stal víťazom, a zároveň získal zlatú medailu Jána Palárika a jeho dve herečky - Júlia Paulyniová a Aneta Liptáková získali ceny za herecký výkon. Súbor postúpil s touto inscenáciou aj na Scénickú žatvu do Martina. Režisérka I. Liptáková v bulletine k predstaveniu uvádza *„inscenáciu som sa snažila postaviť na symboloch premeny maku, plotov, vody, venčeka a kríža, ktorý si nesie každý z nás so sebou [...] aby človek nielen prijímal, ale hľadal a objavoval. Inscenáciu tvoria dve časti: v prvej sú spomienky Jozefa Maku na domov počas vojenčiny, v druhej nelabká cesta životom, ktorú prijíma obyčajný človek Jozef Mak“* (Liptáková 2005). Jeden z členov poroty 39. Palárikovej Rakovej Oleg Dlouhý hodnotí toto predstavenie: *„išlo o veľmi poctivý, dobre premyslený a precítený kus, a nielen autorka, ale aj interpreti vedia všetko o téme tohto diela, vedia si v tom nájsť svoje osobné ľudské postoje. Má to však jeden základný problém, ktorý nedokázala doceniť ani autorka inscenácie. To však nie je kritika, len konštatovanie – nedokázala odhadnúť, do akej miery je Cíger Hronský nosný ako dramatický autor. Jeho román je veľmi výrazne epický a ťažko sa v ňom hľadá pradiivo na dramatický obraz. Tak ako Cíger Hronský koncipuje Jozefa Maku, s morálnym posolstvom, s filozofiou, je výsostne nedramatické, výsostne epické. Je to postavené na tom, že do rozprávania vstupujú stále nové a nové motívy. Dráma stojí na inom princípe – na menej motívoch a ich cyklickom obmieňaní a hľadaní nových a nových súvislostí. Adaptácia Spiššakov má veľmi veľkú sugestivitu myšlienkového posolstva, chýba jej väčšie dramatické napätie, väčší vnútorný motor, výsledok bol preto trochu rozpačitý, divadelne to nebolo až také silné. Tým bolo poznačené aj predstavenie. Voľba prostriedkov je zaujímavá a funkčná, ale má ten limit, že výsledok nie je divadelne pôsobivý“* (Dlouhý 2006). S inscenáciou Jozef Mak sa DS Hviezdoslav zúčastnil festivalu Divadelných inscenácií Dolnozemských autorov (skratka DIDA) v rámci Dní Janka Čemana, ktorého 13. ročník sa uskutočnil posledný marcový a prvý aprílový víkend v obci Pivnice v Srbsku (2007).

Okolnosti, akými bolo úmrtie protagonistky Júlie Paulyniovej a odchod troch hercov do zahraničia za prácou, znemožnilo udržať túto inscenáciu v repertoári súboru Hviezdoslav. V roku 2006 prichádzajú hviezdoslavovci s ďalšou dramatinizáciou a to románu Levočská biela pani od maďarského autora Móra

---

Žilina. V rokoch 1977 – 79 absolvoval diaľkové školenie režisérov divadelných súborov. V januári 1980 založil s ďalšími Divadlo pre deti a mládež MAJÁK ako stálu scénu v Žiline. V roku 1989 bola táto scéna aj jeho zásluhou sprofesionalizovaná. V poslednom období bol v tomto divadle umeleckým šéfom a dramaturgom (König 2003).

Jókaiho, tentokrát pod režisérskou taktovkou A. Medúza.⁴ Tento román bol vydaný v roku 1884. Premiera sa uskutočnila 31. 3. 2006.

V roku 2007 súbor Hviezdoslav prináša na divadelné dosky dve významné premiéry. V máji je to premiéra (12. 5. 2007) hry levočského rodáka Jána Milčáka *Klietka* a koncom roka premiéru (8. 12. 2007) hry slovenského dramatika Osvalda Záhradníka *Sólo pre bicie* (hodiny).

Režisérka I. Liptáková k predlohe predstavenia hovorí:

„Klietka Jána Milčáka náhodne nájdená v Romboide ma očarila hneď v prvom prečítaní. Uhniesťdila sa mi v mojom vnútri ako klietka zatvorená v klietke, z ktorej som hľadala cestu von [...] von medzi ľuďmi na javisko. Vo vnútri klietky, tam medzi riadkami, som hľadala únik ako nenapísané napísať znakom divadla [...] hľadala som dvierka, aby som mohla byť inak slobodná. Zrazu pri debatách v súbore sme sa začali pýtať jeden druhého na slobodu v nás [...] do akej miery budujeme klietky okolo seba a nenecháme do nej nikoho nakuknúť [...] prečo sa nesnažíme rozbiť klietky iných [...] veď niekedy stačí tak málo [...] do akých klietok zatvárame ľudí vo svojom okolí, aby sme my mohli lietať [...]“ (Liptáková 2007, s. 3).

Sám autor J. Milčák na margo dramatisácie poviedky konštatuje *„dramatisácia mojej poviedky, ktorú urobila I. Liptáková odhalila ďalšie dramatické možnosti textu. Svojím spôsobom podčiarkla posolstvo, ktoré text obsahuje. Pokladám túto dramatisáciu za veľmi vydarenú“* (Milčák 2007).

Pohľad Jozefa Lapšanského na umelecké prevedenie inscenácie:

„Voľba textovej predlohy, štýl režisérskej práce I. Liptákovvej a napokon i stabilizovaná vnútrošúborová mikroklíma u hviezdoslavovcov priniesli hodnotný umelecký výsledok. [...] Každopádne sa však žiada vysoko oceniť symbiotické prepojenie kvalitného prozaického substrátu skúseného spisovateľa s originálnou poetikou, divadelnou filozofiou ambicióznejšej režisérky. Klietka v našťudovaní hviezdoslavovcov prináša na scénu a do hľadiska vysokú estetickú kultúru javiskovej reči, motivicky presne určeného i dekodovaného pohybu a dostatok napätia v premyslene vystavanom príbehu. [...] Už fakt, že hviezdoslavovci v tomto dramatickom opuse prešli od nedávnej širokej ansámblovitosti ku komornejšiemu žánru, svedčí o zdravom hľadáctve, o ochote podstúpiť nevyhnutné riziko, aké každý podobný odklon od ustálených schém a modelov zákonite prináša“ (Lapšanský 2007, s. 4).

Aj toto inscenačné spracovanie prinieslo úspech hviezdoslavovcom, a to v podobe pozitívneho ohlasu hodnotenia odbornej poroty za dramatisáciu, vysokú kvalitu textu a réžie. S touto hrou sa súbor zúčastnil 40. ročníka Palárikovej Rakovej, kde získal bronzovú medailu Jána Palárika, a za dramatisáciu získala režisérka I. Liptáková striebornú medailu. Divadelný kritik O. Dlouhý vo svojom článku v časopise *Javisko* vystúpenie DS Hviezdoslav *Klietka* na 40. Palárikovej Rakovej hodnotí nasledovne: *„Iveta Liptáková má rada herecké divadlo, v jej dramaturgii zobráva dôležitú úlohu myšlienková bohatosť textu. V Klietke skúma život manželskej dvojice, ktorú drží pokope najmä stereotyp dlhoročného vzťahu. Vtipnú predlohu rozobráva jednoduchými prostriedkami, v inscenácii dominuje herectvo Petra Königa, ktorému stotočne sekunduje Bibiana Tauberová“* (Dlouhý 2007)

⁴ Albín Medúz – profesionálny herec v Spišskom divadle v Spišskej Novej Vsi. Začal hrať v roku 1969 ako ochotník. Ako stredoškolač pôsobil v divadle poézie TVAR v Nitre (1969 – 1971) a hral malé alebo študentské postavy v Divadle A. Bagara - študentské krajové divadlo. V roku 1972 hral v divadelnom súbore VYSOKOŠKOLÁK v Trnave jednu z najväčších postáv v živote - Makkyho Mesra (Žobrácka opera). Založil autorské divadlo ANIMATO (1974) v Leviciach a počas piatich rokov, až do roku 1979 napísal pre toto divadlo 7 autorských inscenácií. V 1980 prijal ponuku riaditeľa prešovského divadla Jána Šilana a 1. 11. 1980 nastúpil do Súboru pre deti a mládež DJZ v Spišskej Novej Vsi, kde pôsobí dodnes.

Po tridsiatich piatich rokoch sa DS Hviezdoslav vracia na scénu s hrou O. Zahradníka Sóló pre bicie (hodiny) v réžii Petra Karpinského.⁵ Spomínaná prvá premiéra sa uskutočnila 25. 3. 1972 na scéne Podtatranského divadla v réžii Branislava Michalského. Aj toto predstavenie bolo v tom čase úspešné a získalo Hlavnú cenu ministerstva kultúry. Peter König, predstaviteľ Ábela, takto spomína na časy dávno minulé a na kolegov, s ktorými vtedy v tomto predstavení účinkoval:

„Pri pohľade na vtedajšie obsadenie jednotlivých postáv sa neubránim úprimnému žiaľu. Už nie je medzi nami živými predstaviteľ hlavnej úlohy Ábela Ladislav Roštár, ani pani Margaréta Lopatová, ktorá hrala pani Conti. Pokazené hodiny na nebesiach opravuje Milan Šoltés, predstaviteľ hodinára Reintera. Ostalo z nás vtedy účinkujúcich iba torzo – Katka Česlová, ktorá vtedy hrala moju frajerku Dášu, teraz je odsúdená brat' pani Conti, Jožo Gavláek, ktorý vtedy i teraz predstavuje pána Chmelíka a moja maličkosť [...]“ (König 2007).

Režisérom spomínanej inscenácie bol Peter Karpinský, ktorý urobil isté úpravy v texte.

„Napriek spomínanej nadčasovosti hry sme však v texte museli urobiť isté úpravy – súčasný divák by už asi nevedel, čo to boli vinkulácie, akú funkciu mal mestský inšpektor čistoty, respektíve prečo pani Contiová musí ísť na poštu, aby si mohla zatelefonovať. Najvýraznejšie zmeny sa pravdepodobne vykonalí v prípade najmladších postáv Pavla a Dáši. Zdá sa, akoby u mladých ľudí čas bežal rýchlejšie. A tak Pavol a Dáša neshňávajú, že jedna z ich dcér bude Tereškovová, ale že bude poslankyňa v Európskom parlamente. Hoci v rámci textu bolo nutné niektoré reálie „zosúčasniť“, nazdávam sa, že hra Sóló pre bicie (hodiny) to neubralo na jej pôvodnej kráse“ (Karpinský 2007, s. 2-3).

Súbor sa s touto inscenáciou prezentoval aj na prehliadke ochotníckych divadelných súborov na 41. ročníku Palárikovej Rakovej, kde predstavenie zhodnotil člen odbornej poroty O. Dlouhý *„inscenátori aj napriek viacerým zasabom do textu tento základný handicap neprekonali. Ani nemohli, pretože realita v texte je príliš dôležitou studnicou motivácií, aby sa tie dali jednoducho „prepólovať“. A tak z kedysi vzrušujúceho humanistického obrazu odvrátenej stránky šťastnej reality socialistickej spoločnosti dnes ostali iba ťažko dešifrovateľné fragmenty“* (Dlouhý 2008, s. 4).

V závere je potrebné spomenúť ešte jedno meno, ktoré je spojené s DS Hviezdoslav a tým je scénograf Jaroslav Čech, ktorý navrhol a vytvoril scény k všetkým spomínaným divadelným predstaveniam v našej štúdií. Spolupráca scénografa J. Čecha s DS Hviezdoslav začala v roku 2002 pri príprave inscenácie Sen o Augustínovi a pokračuje aj v súčasnosti. Dokonca 23. 3. 2007 v priestoroch Galérie umelcov Spiša bola otvorená prvá samostatná výstava J. Čecha jeho obrazov a scénografických návrhov k realizovaným divadelným hrám.

Okrem prípravy divadelných predstavení sa v období 2002 – 2007 DS Hviezdoslav venoval aj príprave hudobných-poetických pásiem pod vedením Valentína Petáka, ktorého spolupráca so súborom začala v roku 1993. Súbor sa v predvianočnom čase v roku 2004 predstavil pásmom vianočnej hudby, spevu a výberom poézie a prózy pod názvom Vianoce detí a veľké deti Vianoc (11. 12. 2004).

⁵ Peter Karpinský – je slovenský spisovateľ, jazykovedec, pedagóg. Vyštudoval slovenský jazyk a dejepis na Filozofickej fakulte Univerzity Pavla Jozefa Šafárika v Prešove (1990 – 1995). Od roku 1995 pôsobí ako vysokoškolský pedagóg Na Filozofickej fakulte PU v Prešove. Okrem písania umeleckej literatúry a odborných prác sa ako lektor a porotca v súťažiach venuje začínajúcim autorom, píše recenzie - predovšetkým z oblasti literatúry pre deti. Žije v Spišskej Novej Vsi. Získal množstvo ocenení ako napr. Prémia Literárneho fondu za rok 2007 za knihu pre deti Rozprávky z múzea záhad a tajomstiev, Jašíkove Kysuce – cena za najlepšiu poviedku, Moravský festival poézie – II. cena, Slovenská poviedka '97 mimoriadna cena poroty a ďalšie.

DS Hviezdoslav počas svojho osemdesiatročného pôsobenia na ochotníckej scéne potvrdzuje stále svoju vysokú kvalitu, a to hodnotnými titulmi vo svojom repertoári, tvorivosťou, hľadáním a oslovovaním stoviek divákov nielen v meste Spišská Nová Ves, ale aj v regióne Spiš, čoho dôkazom je aj množstvo ocenení získaných na rôznych festivaloch ale aj prezentácia ich ochotníckej tvorby v zahraničí.

Súbor Hviezdoslav v predchádzajúcich desaťročiach prešiel výraznými premenami v oblasti dramaturgie, v réžijnej koncepcii svojich externých spolupracovníkov, ako aj v plnení rozličných spoločenských funkcií divadla vo svojej sfére pôsobnosti a jeho neoddiskutovateľný zástoj v kontexte slovenského ochotníckeho divadla nikdy neklesol.

Literatúra:

- [1] DLOUHÝ, O. 2006. 39. Palárikova Raková 2006 [online]. Kysucké kultúrne stredisko v Čadci [cit. 2012-12.11]. Dostupné na internete: <http://www.kultura.ekysuce.sk/index.php?option=com_content&task=view&id=21&Itemid=152>.
- [2] DLOUHÝ, O. 2007. 40. Palárikova Raková. In: Javisko [online]. č. 2. [cit. 2012-12.11]. Dostupné na internete: <<http://www.nocka.sk/javisko/2007/2/13>>.
- [3] DLOUHÝ, O. 2008. Divadelný súbor Hviezdoslav Spišská Nová Ves: Sólo pre bicie (hodiny) (réžia Peter Karpinský). In: Ohlasy 41. Palárikovej Rakovej. Čadca: Kysucké kultúrne stredisko, č. 2, s. 4.
- [4] KARPINSKÝ, P. 2007. Pohľad režiséra. In: LIPTÁKOVÁ, I. (ed.) Bulletin k predstaveniu Sólo pre bicie (hodiny). Spišská Nová Ves: Mestské kultúrne centrum, s. 2 - 3.
- [5] KÖNIG, P. 2007. Sólo pre bicie (hodiny) – návrat po tridsiatich piatich rokoch. In: LIPTÁKOVÁ, I. (ed.) Bulletin k predstaveniu Sólo pre bicie (hodiny). Spišská Nová Ves: Mestské kultúrne centrum 2007.
- [6] LAPŠANSKÝ, J. 2007. K inscenácii divadelnej hry Klietka. In: Bulletin k predstaveniu J. Milčák Klietka. Spišská Nová Ves: Mestské kultúrne centrum, s. 4.
- [7] LIPTÁKOVÁ, I. 2005. Prihovára sa režisérka. In: KÖNIG, P. (ed.) Bulletin k predstaveniu Jozef Mak. Spišská Nová Ves: Mestské kultúrne centrum Spišská Nová Ves.
- [8] LIPTÁKOVÁ, I. 2007. Slovo režisérky. In: KÖNIG, P. – ČECH, J. (ed.) Bulletin k predstaveniu J. Milčák Klietka. Spišská Nová Ves: Mestské kultúrne centrum, s. 3.
- [9] SLIVKO, J. 2006. Súbor Hviezdoslav ako jeden z pilierov divadla na Spiši. In: KRET, A. (ed.) Spišské divadlo v SNV. Levoča: Polypress, s. 54.
- [10] ŠIMKO, J. 2006. Príliš pestrý a jednotvárný Jozef Mak. In: Scénická žatva (festivalový denník), č. 5.

Herci a herečky súboru účinkujúci v spomínaných inscenáciach:

Bibiana Taubnerová, Peter König, Aneta Liptáková, Jozef Gavlák, Maroš Kočan, Naďa Hrabuvčinová, Jozef Novysedlák a.h., L. Šefčíková, Ján Adamčiak, Milan Molitor, Martina Benková, Maroš Strnad, Anna Bušovská, Andrea Dluhošová, Magdaléna Liptáková, Júlia Paulýniová, Júlia Detvaiová, Ján Pramuk, Klaudia Budzová, Viktor Weiser, Adriana Wachterová, Katarína Česlová, Martina Ogurčáková.

Mgr. Eva Kušnírová, PhD.
Inštitút estetiky, umeleckej kultúry
a kulturológie
FF PU v Prešove
eva.kusnirova@unipo.sk

---

www.casopisespes.sk
